

Schippers van weleer

Door Corine Nijenhuis

Nico Duikersloot (84)
Schipper 1956 -1997
Johanna, luxe motor, 1940,
137/238 ton

Nico is een man van zand. Hij kocht en verkocht even makkelijk ballastzand als metselzand, vloerzand als betonzand, of witzand uit België. Hij kreeg het zandvervoer met de papepel ingegoten. Op zijn 14e was hij bij zijn vader aan boord begonnen, beiden waren kostwinnaar voor het 11 kinderen tellende gezin. Ze voeren een aakje van 100 ton.

Lossen deden ze samen, behalve bij overslagwerk; dan huurde vader er een knecht bij. Ze 'deden' wel drie Kempenaars per dag en maakten er een wedstrijdje van: 'Het was tegen mekaar op, wie 'm 't eerst half leeg had.' Om de beurt bedienden ze de lier of liepen achter de bak. Het werk ging aan één stuk door, ruim een half etmaal lang.

Nico bleef lang bij zijn ouders aan boord. Zijn jongere broer kon het werk niet overnemen, die had het zwaar aan zijn hart. Hij overleed toen Nico 23 was. Een jaar later haalde vader Duikersloot mast en giek van de aak en monteerde een zelfflosser. Toen kon Nico gaan werken als zetschipper en trouwen met de schippersdochter die hij vier jaar eerder op het Sint Nicolaasbal van dansschool Libris

op de Nes had ontmoet.

Handel

Hij voer vijf jaar voor procentengeld, toen gaf hij gehoor aan zijn schoonvaders wens op diens luxe motor te gaan varen. Eerst voor een deel van de winst, al spoedig voor zichzelf toen hij de Johanna overnam. Nico had plezier in de handel. 'Net de groenteboer; kopen op de markt en dan weer verkopen.' Maar hij deed het andersom. Nico had zijn zand al verkocht voor hij het inkocht. In de winter maakte hij afspraken met afnemers, zodra de prijzen bij de molens bekend waren. Hij hield het wel overzichtelijk: 'De administratie had ik allemaal in één boekje staan.'

Maar lossen met de hand was zwaar. In 1975 moest de originele

overslaginstallatie op de Johanna worden vervangen. Nico zag zijn kans schoon, hij verwijderde mast en lier en plaatste een kraan.

Hijswerk

Met die kraan begon een nieuw tijdperk. Naast zandtransport kon de Johanna nu ook hijswerk doen. De meest uiteenlopende klussen volgden. Nico vervoerde damwanden naar het Amsterdam-Rijkkanaal, waar hij ze uitventte. Hij deed baggerwerk met de grijper, een winterklusje tussen kerst en oud en nieuw. Toen hij gebeld werd door de Amsterdamse Havendienst voer hij naar de Petroleumhaven. Daar lag een auto in het water. Een schipper had het ding achterop zijn tankschip gezet, maar verzuimd de handrem aan te trekken. Een andere keer

trok hij een op de kop belande auto achter een damwand vandaan. Terug op de wal startte die direct en reed toeterend weg.

Na zijn pensionering wilden Nico en zijn vrouw op de Johanna blijven wonen. Maar niet in het 'onderaards verwulf'; vrouw Duikersloot wilde naar buiten kunnen kijken. Nico bouwde het schip eigenhandig om tot woonschip. 'Staalwerk, elektriciteit, afvoer, ik heb alles zelf aangelegd.'

Hij had er zo'n aardigheid in dat hij, toen de klus haast was geklaard, overwoog een tweede schip op te bouwen en te verhandelen. Hij zag ervan af; teveel blijvend werk aan de Johanna. Alle veranderingen aan de luxe motor uit 1940 heeft hij met eigen handen verricht. Hij is er trots op: 'Dit schip is mijn leven.'

Schrijfster en beeldend kunstenaar Corine Nijenhuis schreef onder meer de non-fictie roman 'Een vrouw van staal', waarin zij niet alleen de geschiedenis van haar eigen varende woonschip, maar ook die van de Nederlandse binnenvaart van 1901 tot nu vastlegde. Ontmoetingen met oud-schippers tijdens lezingen naar aanleiding van dit boek, leverden een serie nieuwe verhalen op, die tweewekelijks in Schuttevaer verschijnen.

www.corinenijenhuis.com

De luxe motor Johanna. 'Dit schip is mijn leven.' (Foto familie Duikersloot)